

er Ministeriet bekendt, at der allerede nu idet mindste enkelte Steder kastes Sne paa diise, og da det ogsaa er forudsat i Lov af 4de Juli 1850 § 4, at dette kan være nødvendigt, ikke troet at kunne forbigaa dem i Loven; medens man dog har ment, at det vil kunne overlades Sogneraadet, at bestemme, om Snekastning skal finde Sted paa dem eller ikke, dog saaledes at Sogneraadets Beslutning herom kan indaales for Amtsraadet.

Til § 11.

Bestemmelsen om, at kun en Kvotadel af det arbejdspligtige Mandskab maa tilfiges til Snekastning paa samme Dag, er i det Væsentlige overensstemmende med Landstingsudvalgets Forslag og anbefaler sig dels ved Billedshensyn mod de Arbejdspligtige dels ved Hensynet til, at det vil være misligt at berøve Gaardene deres hele Mandskab paa en Gang.

Til § 12.

Denne § er ligeledes i Overensstemmelse med Landstingsudvalgets Forslag. Man har ikke anset det nødvendigt at fravige Slutningsbestemmelsen af Hensyn til, at Arbejdet skal betales.

Til §§ 13—17.

Diise §§ ere i det Væsentlige optagne fra Reglementet af 20de Decbr. 1799 og Landstingsudvalgets Forslag.

Bestemmelsen i § 14, 2det Stykke, er i Overensstemmelse med en af Ministeriet i Skrivelse af 24de December 1866 (Op. Tid. 1867 S. 4) truffen Afgjørelse.

Slutningsbestemmelsen i § 14 om at der skal gives Erstatning for den Skade, der ved en midlertidig Wei tilføies de Marker, hvorover den føres, er en ligefrem Anvendelse af den gjældende Rets Regler. Hvad Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse angaar, vil det formentlig findes hensigtsmæssigt, at denne kan ske paa en simplere og hurtigere Maade end ved en formelig Taxationsforretning, og man har derfor foreslaaet Afgjørelsen heraf overladt til vedkommende Snefoged og Sognefoged i Forening, dog saaledes at det staar den Skadelidte frit for at fordrø formelig Taxation.

Til Afsnit II.

De væsentligste Ulemper ved de nugjældende Bestemmelser om Udredelse af Pligtkjørsler og Pligtarbejde til Kommunen ere, dels at de ere uklare, dels at den ved samme tilveiebragte Fordeling af Byrden neppe kan siges at være retfærdig. Hvad specielt Betarbejdet angaar, kommer dertil, at den nu bestaaende Ordning, hvorefter hver Arbejdspligtig faar sit bestemte Bestykke udlagt til Vedligeholdelse, er en væsentlig Hindring for Veienes Forbedring, idet det selvfølgelig ikke kan undgaaes, at de enkelte Bestykker behandles paa høist forskjellig Maade.

Det tør derfor ogsaa anses for almindeligt erkjendt, at der er Trang til en Forandring af de for Tiden gjældende Bestemmelser om Udredelsen af Landboernes Pligtarbejde in natura; men desuagtet kunde det være et Spørgsmaal, om der er Grund til at foretage en saadan Forandring eller om dette endog vil være rigtigt, naar Hensyn tages til, at den nyere Lovgivning gjentagne Gange har udtalt sig for det Duffelige i Pligtarbejdets fuldstændige Afkaffelse; thi det kan ikke nægtes, at man ved at reformere de gjældende Bestemmelser om dettes Udredelse vil borttage en væsentlig Spore til dets Afkaffelse. Det maa imidlertid bemærkes, at der neppe er Udsigt til, at en saadan Foranstaltning vil blive almindeligt gennemført i en nær Fremtid, dels fordi Forholdene i mangfoldige Kommuner ikke ere saadanne, at det vil blive muligt at faa de paagjældende Arbejder udførte ved Entreprise eller ved leiede Folk for en rimelig Betaling, dels fordi Landboerne ordentligvis foretrække selv at udføre de paagjældende Arbejder istedetfor at betale Andre derfor. Her til kommer, at en væsentlig Grund til, at Lovgivningen saa stærkt har udtalt sig for Pligtarbejdets Afkaffelse, vistnok maa søges i de nugjældende uheldige Bestemmelser om dets Fordeling.

Skulle de gjældende Regler om Pligtarbejde saaledes forandres, er det en selvfølge, at Hovedoieemedet maa være at tilveiebringe en retfærdigere Fordeling af Byrden. Efter Ministeriets Formenting vil en tilfreds-